

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMĂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MICHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

Const. Prodan. — I. N. Stambulescu al 12-lea Prim-Președinte al Inaltei Curți de Casație.

Jurisprudența Română. — Inalta Curte de Casație și Justiție S. II-a. Recurs. — Cameră de Punere sub acuzare. — Termen. (Moses Fleischer cu Ministerul Public).

Inalta Curte de Casație și Justiție S. III-a. Mandat. — Simulația procurii. — Probă testimonială. (Elena Catargi cu Radu Sava).

Curtea de Apel din București. — Camera de Punere sub Acuzare. Judecător de instrucție. — Ordonanță de urmărire. — art. 45 pr. p. (Ministerul Public cu Felix Aderca și Em. Ocneanu).

D-I ION N. STAMBULESCU

Cel de al XII Prim-Președinte al Curții de Casație

Prim-Președinția D-lui Ion Stambulescu a fost cea mai scurtă dintre toate Prim-Președințiile Curții de Casație. Ea nu a durat decât 3 luni și 10 zile, dela 7 Noembrie 1930 și până la 17 Februarie 1931 și această împrejurare se explică prin aceea, că nu era destinat să treacă în acest post. Ajunsesse în fruntea celeilalte ramuri judecătorești, aceea a Magistraturei în picioare — ca Procuror general al Curții de Casație — și de obicei, acest post este considerat ca un abutisant, ca un sfârșit de carieră. A trebuit să se nască acea criză de înaintare, care a tulburat liniștea Inaltei Instituțiuni, câtva timp — după retragerea D-lui Oscar Niculescu, — pentru ca să și valorifice drepturile. Cei cari aveau de rezolvat criza, au primit soluțiunea trecerei D-lui Stambulescu din fruntea unei ierarhii în fruntea celeilalte, ca o soluțiune neașteptată și ca un răgaz în mijlocul ei. E regretabil numai că a avut atât de puțin de condus Curtea de Casație, căci, ca unul ce făcea parte din generațiunea predecesorului său, ar fi putut conduce instituțiunea în același spirit superior ca unul, ce a fost crescut la școala umanismului francez.

În adevăr, deși născut la 1861 Februarie 4, deci numai cu 4 luni mai tânăr decât D-l Oscar Niculescu, a fost camaradul de studii și de magistratură al acestuia. A fost, — așa putea spune — ca o replică a acestuia, de sigur cu diferența temperamentală, care îi vine din ascendența lui.

El este fiul cel mai mare, dintr-o familie numeroasă (4 frați și 2 surori) a lui (Nicolae Stambulescu, fost funcționar al Eforiei Spitalelor Civile, unde și-a în-

ceput cariera și și-a sfârșit-o ca Director al Contabilității al acelei instituțiuni, și al Mariei Măciucă, fiica lui Th. Măciucă, fost Director al penitenciarului din Giurgiu. După mamă de origine Transilvăneană, iar după tată de originea, pe care i-o indică — poate — numele său. Amintirile D-lui Stambulescu nu merg mai sus în spița neamului decât până la numele bunicilor săi: Anton Stambulescu, un om de oarecare cultură pentru vremea lui, pentru că în biblioteca sa se găsește atât cărți românești, cât și cărți grecești; iar bunica sa: o Giurească, dintr'un neam înstărit originar din Ialomița, dela care a rămas o moșie: Coșereni. Împrejurări de familie au făcut ca moșia aceasta să fie schimbată contra moșiei din Slobozia-Galbenu din județul Râmnicu-Sărat, care și astăzi se găsește în stăpânirea D-lui Stambulescu prin cumpărătura a părților de moștenire ce se cuveneau fraților săi. Aceasta explică și de ce își exercita drepturile cetățenești în acest județ pe vremea regimului electoral cenșitar și de ce tatăl său era unul dintre partizanii lui N. Fleva. Fleva își avea domeniul lui politic în acest județ în care era născut și în care își avea averea.

Studiile și le-a făcut ca și predecesorul său în Prim-Președinție: cele primare, acasă; cele liceale: cursul inferior la Matei Basarab, iar cel superior la liceul Sf. Sava, unde a fost colegul de clasă al înaintașului său. Tot ca și el a stat la Paris dela 1880—1888 pentru a face dreptul. Aici a luat întâi licența pela 1885 și s'a întors în țară pentru a se înscrie avocat la Baroul de Ilfov, fără însă să fi profesat meseria.

Gustul pentru studiu l-a adus din nou la Paris pentru a lua și doctoratul în 1888, cu o teză având de subiect: „Caractere, mecanisme et effets de l'action Institoria en droit romain” și „Caises d'épargnes en droit francais”.

Concomitent cu aceste studii a urmat și cursurile școlii Des Sciences politiques din Paris, al cărui director era pe atunci celebrul Boutmy și în urma unui examen a fost declarat elev diplomat al ei.

Intors definitiv în 1888 solicită un post în Magistratură și Al. Marghiloman, ministrul justiției, îl numește Supleant la Tribunalul Prahova (19 Septembrie

1888) iar după 3 luni de funcționare: G. Vernescu, noul ministru, îl înaintează judecător și-i dă delegațiune de judecător de instrucțiune în acel Tribunal. Ca unul, ce-și făcuse reputația de bun magistrat, este transferat judecător la Tribunalul Ilfov (30 August 1890) pentru a primi peste câteva luni din nou delegațiune de instructor, dar de data aceasta nu o păstrează decât câteva zile și trece din nou judecător.

În acest interval, ca unul, ce era cunoscut, că urmasa o școală de științe politice, a fost însărcinat de Ministrul de finanțe Menelas Ghermani să facă cursul de drept Constituțional la școala, ce înființase pe lângă Ministerul său pentru funcționarii financiari. A făcut acest curs de la 1894—1897, când a fost înlocuit de către actualul ministru al justiției Victor Antonescu. De sigur că în aceste începuturi trebuie găsită atracția, ce totdeauna a resimțit pentru dreptul Constituțional, cărui îi va consacra o parte din activitatea sa.

Mic de talie, dar vioi, se caracteriza prin activitatea ce depunea în serviciul justiției cu o independență și o intransigență, ce a păstrat până la sfârșitul carierei, așa că atrăsese atențiunea oamenilor politici cari se găneau să-i acapareze pentru scopurile lor politice. Astfel N. Fleva, care-și avea fieful electoral la R-Sărat, acolo unde și el își exercita drepturile politice, i-a propus la 1895, când era Ministru de Interne, prefectura de R-Sărat. El însă a refuzat-o și bine i-a prins acest refuz, pentrucă Fleva, după 3 luni de funcționare a fost exclus din guvern și din partid, iar el l-ar fi rămas pe din afară și ar fi pierdut tot avantajul, ce câștigase prin înaintarea sa rapidă.

În adevăr la 22 Iunie 1896, este înaintat procuror la Curtea de Apel din București, făcându-l să sară peste gradul intermediar de prezident de Tribunal.

În procurorie a rămas vre-o 7 ani, adică până la 1902. Pe atunci procurorii de Curți de Apel participau la desbaterile proceselor din fața Curței cu Jurați. În această calitate a pus concluziuni în mai multe procese importante, ca spre exemplu afacerea Candiano-Popescu.

Deși avea ușurința vorbirii, însă penalul nu era domeniul preferat; îl atrăgea materia civilă.

Anul 1902 este un an important în viața sa, pentru că în acel an a trecut consilier în Curte la 4 Decembrie 1902 și avea să rămâie judecător 21 ani, la Curtea de Apel și de Casație până va trece din nou în parchet, de astă dată ca șef al parchetului Curței de Casație.

Tot în acest an se căsătorește, luând de soție pe Maria Poloni, fiica comerciantului Gabriel Poloni. Din această căsătorie a avut 3 copii: 1 băiat, care este judecător de pe lângă Trib. Ilfov și 2 fete.

Aproape tot timpul cât a fost în Curte, adică dela 1902—1908 a fost delegat ca Președinte al Comisiunii disciplinare a profesorilor de școale primare, de pe lângă Ministerul de Instrucțiune.

Cu venirea lui Toma Stelian la Ministerul de Justiție în 1907, este utilizat de acesta, care-i cunoștea calitățile, în mod mai insistent. Astfel în 1907 a fost delegat în comisiunea pentru modificarea Curților cu Jurați. În 1909 este ales în Consiliul Superior al Magistraturei.

În 1910, tot Toma Stelian îl înaintează Consilier la Curtea de Casație și repartizat la secțiunea I. Acum era în elementul lui. Cap logic și cap de jurist, avea să judece numai în drept. Aceasta avea să fie și perioada cea mai fericită a carierei lui, aceea de a

activa în funcțiunea de judecată. Dela 1910 până la 1923 cu o energie ascunsă sub înfățișarea lui blajină, a combătut pentru drept și dreptate în deliberările secțiunii sale. De aceea și-a atras considerațiunea camarazilor săi, cari l-au delegat în 1910 în Comisiunea examinatoare a magistraților; apoi în consiliul superior al magistraturei, odată dela 1914 la 1916 și a doua oară dela 1921 la 1923. Dar nu numai la locuri de încredere, dar și la loc de muncă, a fost ales. Astfel când celebrul proces al Tramvaelor a avut loc, proces în care era angajată ambițiunea celor două partide politice ale țării: conservatori și liberali, și când s'a prezentat în fața instanței supreme și părțile puneau râvnă de a se judeca de urgență, tot lui i s'a dat însărcinarea de a face — în 2 zile — raportul, deși dosarul era foarte voluminos și conținea nu mai puțin de 37 motive de casare.

În timpul războiului a rămas în București în teritoriul, care va fi ocupat de dușmani, pentrucă el, ca și alții cu familie grea, nu se putea hotărî și pregăti în 10 ore, să ocupe un loc problematic în înghesuiala unui tren, ca pe debandada unui refugiu și să-și târască soția și copiii în necunoscut.

În discuțiunea asupra chestiunii dacă consilierii rămași pot sau nu forma un complect de judecată, a fost, împreună cu alți 5, de părere afirmativă.

După război a intrat cu ceilalți în normalul vieții judecătorești. A mai fost chemat să participe la lucrările Curței superioare de justiție militară, unde a funcționat dela 1919—1921. Tot atunci a făcut parte din comisiunea de revizuire a organizării judecătorești din Bucovina și Basarabia.

Când la 1923 postul de Procuror General al Curței de Casație, a rămas vacant prin moartea titularului său N. Procopescu, nimeni din Curte nu era mai indicat decât el, ca să-l ocupe. Muncă, pricepere, experiență penală și Constituțională, ușurință de vorbă, toate calități cerute pentru acest post și pe care le avea pe deantregul. Prin desemnarea sa, Curtea de Casație a avut pe unul din cei mai buni Procurori generali ai ei (29 Sept. 1923).

Și în această funcțiune a pus aceeași independență ca și în cea de consilier. Cunoștea cazuri în care a rezistat intervențiilor și nu le citea pentru a nu pune în postură dificilă pe acei cari le-au exercitat.

Pare că, viața activă, ce funcțiunea de procuror impune celui, ce îl ocupă, a deschis zăgăzul, care reținea energiile din el. În afară de rechizitoriile ce făcea, a mai scris și câte 5—6 articole pe an la „Dreptul” și câte 4—5 adnotări la „Pandectele române” și aceasta în mod regulat dela 1923—1930, în total vreo 70—80 articole. În toate sunt atacate subiecte luate din materia favorită: Dreptul Constituțional.

Ca rechizitorii citez:

Constituționalitatea comitetului agrar; neconstituționalitatea disolvării Soc. gazului metan; a articolului din Legea Contenciosului, care hotărăște că actele de autoritate ale Președintelui Senatului sunt supuse numai controlului adunării, etc.

Lucrarea principală, ce a alcătuit, este un tratat intitulat „Principii de Drept Constituțional” apărut în 1924, după votarea Constituțiunii noi. Ca unul ce era cunoscător al materiei și iubitor al ei, s'a crezut îndreptățit de a explica pentru publicul cel mare, principiile noii Constituțiuni și a făcut-o într-o lu-

crare de vre-o 200 pagini, în cari caută a pune de acord instituțiile cu marea idee de libertate moștenită de la Revoluțiunea franceză.

Pe când se mai găsea el însuși către sfârșitul carierei s'a produs la Octombrie 1930 vacanța postului de Prim-Prezident al Casației, post care i-a fost încredințat în condițiunile pe cari le-am văzut la începutul acestui articol.

În discursul ce a ținut cu ocazia depunerii jurământului, a arătat lipsurile Justiției și tot odată apără magistratura de învinuirile ce i se aduseseră pentru atitudinea sa din timpul ocupației. Era un tardiv răspuns la discursul lui Corneliu Rîmniceanu Manolescu.

În scurtul interval în care a condus Casația, a avut ocaziunea să facă raportul de început de an judecătoresc la 8 Ianuarie 1931. În acest discurs arată cari sunt afacerile intrate și ieșite în cursul anului precedent și constată numărul ridicat de afaceri, cari s'au prezentat în fața Curții și cari — de cele mai multe ori — îi răpesc vremea în mod inutil. Răul acesta se datorește (după cum a arătat-o și în Dreptul) împrejurărilor, că nu este un barou specializat cu avocați cunoscători ale soluțiilor constante ale Inaltei Curți și împrejurărilor, că nu mai există o secțiune a requetelor, care să curețe terenul de numărul recursurilor, ce nu pot avea șanse de reușită. Arată apoi spețele mai importante cari au dat loc la discuțiuni în secții unite, cât și cele în urma divergențelor.

La pensiune a ieșit în ziua de 17 Februarie 1931 și s'a găsit dintr'odată inactiv și totuși în stare de a munci. A crezut, că pe baza stagiului, ce l'a avut în magistratură ca procuror general, funcțiune echivalentă cu cea de Prezident de secțiune, va putea obține să i se recunoască dreptul de a fi senator de drept. A făcut o cerere în acest sens în fața Comisiunii de Prezenți de pe lângă Curtea de Casație, susținând-o cu un memoriu, totuși prin Deciziunea No. 43 din Aprilie 1931 i s'a respins cererea. Această deciziune, care pentru mine, magistrat, nu poate să aibă decât putere de adevăr, a fost discutată de D-nii Paul Negulescu, M. Djuvara și Alexeanu, cari au găsit-o nefundată. De sigur, că dacă ar fi reușit să fie Senator de drept, ar fi avut un scop pentru vremea și forțele sale libere și le-ar fi întrebuițat în mod util pentru magistratura și pentru faima de magistrat, dar aceasta nu s'a putut. De atunci își împlinește vidul vremei trimițând din când în când, câte un articol la Dreptul, dintre cari unele pline de interes, ca acela asupra unui magistrat de caracter: C. Ștefănescu.

Nu mi-aș permite să-i recomand, dar cred, că în această direcțiune a amintirilor profesionale, dacă s'ar lăsa luat, am avea mult de profitat, împărțându-ni-le.

Am ocaziunea de a întâlni, aproape zilnic, pe D-l Stambulescu în sala de lectură a unuia din cluburile Capitalei—la Clubul Tinerimei—și mă mândresc cu

prietenia ce-mi arată. Aproape zilnic am cinstea să stau de vorbă cu D-sa asupra cercetărilor, ce fac cu privire la trecutul nostru judecătoresc și cărora le poartă un viu interes, în special acestei serii de schițe biografice, ce am consacrat foștilor Prim-Prezidenți ai Casației și deseori m-am folosit de amintirile D-sale cu privire la cei pe cari i-a cunoscut.

Pentru D-sa a depăna firul amintirilor ar fi o plăcută ocupațiune, care ar da un aliment puterii de muncă ce este în el; pentru noi ne-ar da oglinda unei lumi, care văzută acum de la distanță își arată toate însușirile ei, lume, în care Domnia-sa a lăsat dâra lui de lumină.

Constantin I. Prodan

Procuror pe lângă Curtea de Apel
din București

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S-a II

Audiența de la 18 Septembrie 1934

Președinția D-lui D. Volanschi, Prim-Președinte

Moses Fleischer cu Ministerul Public

RECURS. — DECIZIILE CAMERII DE PUNERE SUB ACUZARE. — DE CÂND CURGE TERMENUL DE RECURS. — ART. 396 PR. PENALĂ.

Dispozițiunile art. 396 al. I pr. penală, cari prevăd că termenul de recurs în Casație este de 3 zile libere de la pronunțarea hotărârii ce se atacă pe această cale, sunt aplicabile numai cu privire la recursul contra hotărârilor date de instanțele de judecarea fondului, iar nu și în cea ce privește recursul contra deciziilor Camerei de punere sub acuzare, de oarece această instanță judecând fără citarea sau prezența părților, acestea nu au putut fi puse în situațiune de a ști termenul fixat pentru judecare cauzei lor.

Prin urmare termenul de recurs contra unei deciziuni a Camerei de punere sub acuzare nu poate curge — în ce privește pe prevenit sau pe partea civilă — de la pronunțare, ci de la comunicarea deciziei.

No. 2211/934. — Constată după divergență, că recursul prevenitului Moses Fleischer în contra deciziei cu No. 151/933 a Camerei de punere sub acuzare a Curții de Apel din Cernăuți a fost introdus în termen.

Curtea deliberând,

Având în vedere că din decizia atacată cu recurs rezultă că prin ordonanța sa din 9 Aprilie 1933, judecătorul de instrucție al Cabinetului III al Tribunalului Cernăuți, a dispus punerea în libertate a prevenitului Moses Fleischer trimis spre instruire pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 9, 201 a și 202 cod. penal în vigoare în Bucovina; Că, în urma opoziției ministerului public, Tribunalul Cernăuți S. I, prin jurnalul din 13 Aprilie 1933, a ordonat arestarea prevenitului.

Că, apelul făcut de prevenit contra acestui jurnal a fost respins de Camera de punere sub acuzare a Curții de apel din Cernăuți, prin decizia cu No. 151 din 29 Aprilie 1933, ca fără interes, întrucât la 14 Aprilie 1933 prevenitul fusese liberat provizoriu; iar

prin decizia cu No. 158 din 5 Maiu 1933, Camera a respins ca inadmisibil apelul făcut tot de prevenit, contra ordonanței din 24 Aprilie 1933, prin care judecătorul de instrucție îi respinsese cererea de a se audia noui martori.

Că, la 8 Maiu 1933 prevenitul Moses Fleischer a făcut recurs, motivat, contra ambelor decizii de mai sus.

Având în vedere că la termenul de 22 Iunie 1934, această Inaltă Curte S. II-a luând în prim rând în deliberare chestiunea de a se ști dacă recursul făcut contra primei decizii cu No. 151 din 29 Aprilie 1933 a fost făcut în termeu, a constatat că s'a ivit divergență asupra acestei chestiuni, și anume asupra celeia de a se ști dacă dispozițiunea din art. 396 pr. pen. rom., după care termenul de recurs curge dela pronunțare, își are aplicațiune și cu privire la recursurile introduse contra deciziilor Camerli de punere sub acuzare, sau dacă în acest caz termenul urmează a fi socotit dela comunicarea deciziei Camerii.

Având în vedere că art. 396 proc. penală prevede în aliniatul I că termenul de recurs în Casație este de 3 zile libere dela pronunțarea hotărârii ce se atacă pe această cale.

Considerând însă, că din locul în care este așezat acest text și din însăși rațiunea cuprinsă într'ansul, rezultă că dispozițiunea ca termenul de recurs să curgă dela pronunțare, nu poate fi aplicabilă decât cu privire la recursul contra hotărârilor date de instanțele de judecarea fondului.

Că, în adevăr, este de principiu că termenul legal al unei căi de atac, nu poate curge decât în cazul când partea printr'o înștiințare din partea instanței a fost pusă în situațiunea de a ști termenul fixat pentru judecarea cauzei sale, când adică a fost citată sau i s'a dat termenul în cunoștință, — ceea ce după procedura penală are loc numai înaintea instanțelor de judecată propriu zise ;

Considerând că nu numai că legea nu împune Camerii de punere sub acuzare de a cita partea pentru termenul fixat pentru judecarea cauzei, dar din contra, după art. 218 urm. proc. penală, Camera trebuie să judece fără citarea sau prezența părților.

Că, prin urmare, termenul de recurs contra unui decizii a Camerii de punere sub acuzare, nu poate curge — în ce privește pe prevenit sau partea civilă — dela pronunțare, ci dela comunicarea deciziei ;

Că, așa fiind și întrucât în speță se constată că decizia de mai sus cu No. 151 din 29 Aprilie 1933 nu a fost comunicată prevenitului, recursul său contra acestei decizii urmează a fi considerat ca făcut în termen.

Pentru aceste motive constată recursul introdus în termen.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III-a

Audiența de la 23 Februarie 1934

Președinția D-lui D. G. Lupu, președinte

Elena Catargi cu Radu Savu

MANDAT. — MANDANTE. — SIMULAȚIUNEA PROCUREI ÎN BAZA CĂREIA MANDATARUL A LUCRAT, — PROBA TESTIMONIALĂ. — ART. 1175 ȘI 1546 C. CIVIL.

Dacă proba invocată de către un mandant, într'un litigiu cu un terțiu contractant al mandatarului, spre a dovedi simulațiunea procurei autentice în baza căreia mandatarul a lucrat, este inadmisibilă, față de dispozi-

țiunile art. 1175 c. civil, se poate însă admite proba spre a se dovedi reaua credință a terțiului contractant, care a concertat în mod fraudulos cu mandatarul, în scopul de a frustra pe mandante, întru cât un asemenea act nu poate angaja pe mandante.

No. 724. — Admis recursul făcut de Elena Catargi în contra deciziunii comerciale cu No. 160 din 28 Septembrie 1932 a Curții de Apel din București S. V-a în proces cu Radu Savu.

Curtea deliberând,

Asupra recursului de față ;

Având în vedere deciziunea Curții de Apel București S. V-a cu No. 160 din 28 Septembrie 1932 atacată prin prezentul recurs ;

Că din menționata deciziune rezultă că, Tribunalul Ilfov S. I-a com. a admis în parte acțiunea intentată de Radu Savu în contra intimatei Elena Catargi, declarând reziliat din culpa intimatei, contractul de vindere cumpărare intervenit între părți, a unei cantități de 60.000 kgr. orz, obligând pe intimată să restituie reclamantului suma de lei 110.000 primită ca acout din preț, cu procente legale dela data intentării acțiunii, precum și la plata sumei de lei 4000, soluțiune menționată și de Curtea de Apel, prin respingerea apelului introdus de Elena Catargi în contra vorbitei sentințe a Tribunalului Ilfov ;

Că pentru a decide astfel, Curtea de fond a considerat că apelanta a fost valabil reprezentată la facerea contractului de vânzarea orzului de către administratorul său, socotindu-se inadmisibilă dovada cerută de apelantă că procura era aparentă ; Că administratorul său lucrând în limitele mandatului ce avea, apelanta nu se putea plânge chiar dacă reclamantul Radu Savu ar fi știut că în realitate Roșculeț era arendaș nu administrator ;

Că neexecutarea contractului constituie o culpă pentru vânzătoare, căci chiar dacă reclamantul era obligat prin contract să procure sacii vânzătoarei pentru a livra orzul și vărsat dacă voia să execute contractul, nevoia ce rezultă și din neprezentarea intimatei la interogatoriu ;

În contra acestei deciziuni, Elena Catargi a făcut recursul de față susținut pe două motive ;

Văzând motivul I de casare în cuprinderea următoare :

„Exces de putere, greșită aplicațiune a art. 1175 c. civ. violarea art. 1546 c. civ. și nemotivare.

„D-l Radu V. Savu m'a chemat în judecata Trib. „Ilfov S. comercială pentru a se declara reziliat, din „culpa mea contractul intervenit între d-sa și mandatarul meu D. Roșculeț relativ la vânzarea a 6 va- „goane orz recolta 1931 și a fi condamnată la resti- „tuirea sumei de 110.000 lei ce plătise drept avans. „Tribunalul a admis acțiunea declarând vânzarea re- „ziliată din culpa mea și condamnându-mă la plata „sumei de 110.000 lei cu procente legale și chekueli „de judecată, iar Curtea de Apel București S. V-a „prin decizia atacată mi a respins apelul.

„Am invocat în fața Curții, între alte mijloace de apărare și pe acela că încheierea acestui contract între mandatarul meu V. Roșculeț și intimatul Radu V. Savu este rezultatul contractului fraudulos dintre acești domni, că în realitate nu s'a plătit nici o sumă drept avans, și că nu pot fi obligată pe baza unui contract făcut în numele meu, însă cu fraudarea intereselor mele, cerând să dovedesc cu martori fraudă și concertul fraudulos dintre mandatarul meu și terțul contractant.

„Curtea respinge ca neconcludentă și inutilă proba cu martori, pe motiv că n'ași putea să mă pretind fraudată din moment ce Roșculeț avea procură dela mine și a lucrat în calitate de fi conferisem.

„Judecând astfel, Curtea comite un vădit exces de putere și violează art. 1546 c. civ. căci acest text atunci când îndatorează pe mandant de a îndeplini obligațiunile contractate de mandatar în limitele puterilor date, presupune că terțul cu care mandatarul a contractat este de bună credință. Așa fiind dovada cu martori pentru a dovedi reaua credință a terțiului și convența sa cu mandatarul pentru a fraudă pe mandante era concludentă și utilă, căci dacă se stabilea faptul afirmat, numai putea fi condamnată în baza unei convențiuni semnate în asemenea condițiuni. Curtea declarând totuși dovada neconcludentă și inutilă, a comis un vădit exces de putere, a violat textele mai sus enunțate și a pronunțat o hotărâre lipsită de baza legală și nemotivată.”

Având în vedere că prin acest motiv recurenta susține că instanța de apel a comis un exces de putere, a făcut o greșită aplicațiune a art. 1175 c. civ. violarea art. 1546 și nemotivare.

Recurenta susține prin acest motiv că a cerut să dovedească cum că contractul intervenit între mandatarul său și reclamant este rezultatul unui concert fraudulos, că în realitate nu s'a plătit nici o sumă drept avans; Că dovada cerută a fost respinsă ca neconcludentă și inutilă pe considerentul că nu se poate vorbi de fraudă din moment ce Roșculeț lucrase în cadrul procurei sale;

Recurenta susține că prin soluțiunea dată, Curtea a violat art. 1546 c. civ. potrivit căruia mandatul trebuie să îndeplinească obligațiunile contractuale de mandatar numai în raport cu un terț de bună credință. Că în asemenea condițiuni, dovada cerută spre a dovedi reaua credință a terțiului și convența spre a fraudă pe mandantă, era admisibilă și respingând-o Curtea a pronunțat o deciziune lipsită de bază legală și nemotivată;

Considerând că mandantele este îndatorat potrivit art. 1546 c. civ. să îndeplinească obligațiunile contractate de către mandatar în limitele mandatului dat.

Că dacă, de către un mandat [se invoacă în liti- giul cu un terțiu contractant al mandatarului, dovada spre a proba simulațiunea procurei autentice în baza căreia mandatarul a lucrat, o asemenea dovadă este

inadmisibilă, față de dispozițiunile art. 1175 c. civ. care dispune că actul secret care modifică un act public nu poate avea efect în contre terțelor persoane.

Când însă, în complectarea acestei probe, se cere a se dovedi reaua credință a terțiului contractant, care a concertat în mod fraudulos cu mandatarul în scopul de a frustra pe mandate, solicitarea unei probe în acești termeni devine admisibilă, întrucât asemenea act nu poate angaja pe mandante;

Că recurenta cerând în fața instanței de apel să dovedească cum că în fapt mandatarul său nu a primit dela reclamantă nici o sumă drept avans pentru vânzarea orzului, fiind în realitate victima unui concert fraudulos între acești doi, numai prin violarea menționatele texte de lege, Curtea a respins proba cerută;

Că deci acest motiv de casare este întemeiat.

Asupra motivului II de recurs în cuprinderea următoare:

Exces de putere, violarea art. 1020 c. civ. și eroare gravă de fapt.

„Am arătat cum că chiar dacă contractul ne-ar fi fost opozabil încă el nu putea fi declarat reziliat din culpa mea, pentru că predarea orzului vândut era condiționată de procurarea sacilor ce incumbă cumpărătorului. Trebuia deci să fiu pusă în măsură de a-mi putea executa obligațiunea contractuală și în lipsa dovezii faptului procurării sacilor, nu puteam fi considerată în culpă și nici condamnată la plata vreunei sume de bani, din moment ce termenul juridic al acțiunii nu era îmbogățirea fără cauză ci consecința neexecutării unei obligațiuni contractuale.

„Curtea respinge și acest mijloc de apărare, pe motiv că deși intimatul era obligat a procura sacii totuși dacă ași fi voit să execut contractul, puteam să predau orzul vărsat, — că însă, intențiunea mea de a nu executa contractul reese din faptul că n'am pus pe cumpărător în întârziere de a procura sacii, și că nu m'am prezentat la interogator înaintea Tribunalului spre a declara că voiesc să mai execut contractul.

„Eroarea Curții este vădită. Ori nu putea fi predat decât în saci, întrucât livrarea trebuia făcută la magazia cumpărătorului unde trebuia transportat, — așa că întrebuintarea sacilor nu era inutilă cum zice Curtea, confundând locul de predare: Nu eram obligată a pune în întârziere pe cumpărător, din moment ce contractul prevedea un termen fix de predare și nu se putea trage nici o concluziune contra mea, din faptul că nu m'am prezentat la interogator înaintea Tribunalului pentru a răspunde dacă mai voiam a executa contractul. Odată termenul de predare trecut nu mai puteam fi obligată a executa contractul decât în cazul când cumpărătorul ar fi putut dovedi că mi-a pus saci la dispoziție în timp util, — așa că neprezentarea mea la interogator în fața Tribunalului, — căci înaintea Curții nici n'am fost chemată, — nu puteam fi considerată ca un element al culpei mele. În asemenea condițiuni, Curtea

„de Apel respingând acest mijloc de apărare, a comis un vădit exces de putere, o gravă eroare de fapt prin aceea că a denaturat anumite condițiuni ale contractului și a violat textele art. 1020 și 1021 c. civ. menținând rezilierea contractului din culpa mea, deși era dovedit că intimatul nu îndeplinesc una din obligațiunile sale fără de care nu avea putința de a executa pe ale mele“.

Având în vedere că prin acest motiv recurenta susține că instanța de apel a comis un exces de putere, eroare grosieră de fapt, violând art. 1020 c. civ.

Recurenta arată că nu a putut livra orzul numai datorită faptului că reclamantul nu i-a pus sacii la dispoziție conform convenției. Că culpa fiind a reclamantului rezilierea contractului se datorește faptului său. Că predarea mărfii fiind la magazia cumpărătorului nu se putea face fără saci și numai dacă aceștia fuseseră predați în termen util, ceea ce nu a fost cazul.

Având în vedere că prin deciziunea criticată, Curtea de Apel a considerat că deși prin contract reclamantul Radu Savu era obligat să procure saci necesari încărcării orzului, totuși vânzătoarea putea, dacă voia să execute contractul, să livreze orzul și vărsat. Că întrucât livrarea orzului fixându-se la magazia cumpărătorului, întrebuițarea sacilor era și inutilă.

Că însă după cum stabilește însăși Curtea de fond, predarea mărfii urmând să se facă la magazia cumpărătorului, numai printr'o gravă eroare de fapt a putut conchide această instanță că întrebuițarea sacilor era inutilă, dat fiind că marfa trebuia transportată la magazia cumpărătorului dela magazia vânzătoarei ;

Că în asemenea condițiuni îndeplinirea obligațiunei cumpărătorului de a procura sacii necesari, apare ca o condiție a executării ;

Că astfel fiind obligațiunea vânzătoarei trebuie privită ca o obligațiune, în funcție de îndeplinirea angajamentului din partea cumpărătorului.

Cu neexecutarea obligațiunei de a procura sacii din partea cumpărătorului a pus pe vânzătoare în situațiunea de a refuza în mod legal livrarea mărfii conform art. 1020 c. civ.

Că, Curtea de Apel judecând astfel, a violat menționatul text de lege, comițând în acelaș timp și o eroare grosieră de fapt.

Că deci și acest motiv de casare este întemeiat, urmează a fi admis iar decizia a se casa pe ambele motive.

Pentru aceste motive casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

Camera de Punere sub Acuzare

Sedința de la 5 Octombrie 1934

Președinția D-lui N. Jac. Constantinescu, președinte

Ministerul Public cu Felix Aderca și Em. Ocneanu

JUDECATOR DE INSTRUCȚIE. — SESIZAREA LUI PENTRU A FACE CERCETĂRI CONFORM ART. 45 PR. PENALĂ. — CLASAREA AFACERII DE CĂTRE PRIMUL PROCUROR. — DACĂ SE MAI POATE DA ORDONANȚĂ DEFINITIVĂ DE URMĂRIRE, CÂND PARTE CIVILA NU E CONSTITUITĂ

Judecătorul de instrucție sesizat de Primul Procuror al Tribunalului de a proceda la cercetări conform art 45 pr. penală este *ipso facto* investit cu acțiunea publică, astfel că chiar dacă partea civilă nu e constituită și primul procuror clasează afacerea, el nu mai poate fi desinvestit de acțiunea publică și poate deci, ca prin ordonanța definitivă, să dispună trimiterea în judecată a celor învinuiți.

No. 675. — Respinsă în majoritate opoziția făcută de d-l Prim Procuror al Trib. Ilfov în contra ordonanței definitive de urmărire cu No. 128/934 dată de d-l judecator Instructor al Cabinetului 7 T. Ilfov în potriva lui Felix și Em. Ocneanu.

Camera deliberând,

Asupra opozițiunei de față făcută de d-l Prim Procuror al Tribunalului Ilfov în contra ordonanței definitive cu No. 128 din 31 Iulie 1934, dată de dl. Judecător de instrucție al sus zisului Tribunal cab. No. 7. prin care se declară că este loc de a fi puși sub urmărire Felix Aderca și Emanoil Ocneanu pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 262 din codul penal ;

Având în vedere actele din dosar, motivele de opoziție, întâmpinarea învinuitului Emanoil Ocneanu înreg. la No. 1189/934, concluziunile orale ale D-lui Procuror General și rapoartele d-lor Consilieri Al. Meculescu și S. Rădulescu membri ai acestei Camere de Acuzare.

Având în vedere că opozițiunea este regulat făcută, prin declarațiune la Grefa Cabinetului de instrucție al Judecătorului a cărui ordonanță se atacă în termenul prevăzut de art. 137 alin. IV proc. penală.

Având în vedere că din examinarea actelor și lucrărilor din dosar se constată că Comandamentul II de Armată, — Statul Major, biroul 2 informațiuni, prin adresa cu No. 65543 din 22 Martie 1934, trimisă D lui Prim Procuror al Tribunalului Ilfov, face cunoscut că în vitrina librăriei „Alcalay“ a apărut romanul, — pe care-l alătură, — „Al doilea amant al D-nei Chatterley“ de Clifford Moore, — arătând că pentru el nu s'a cerut și nu s'a dat nici o aprobare de Comandament pentru a fi tipărit și răspândit în public și că din examinarea conținutului acestei cărți se constată că :

1) Autorul Clifford Moore este neexistent în literatura engleză, iar din informațiuni autorul ar fi un român care a recurs la acest nume fictiv, cu scopul probabil ca prin aceasta să atragă un număr cât mai mare de cititori, și II-lea, că acest autor speculând succesul de librărie pe care l'a avut romanul lui „Lawrence“ Amantul d-nei Chaterly, din cauza pornografiilor ce conține, a scris „Al doilea amant al D-nei Chatterly“ care întrece cu mult triviavilitatea primului, cerând a se lua măsurile legale de a se opri vânzarea lor ;

Că d-l Prim Procuror delegează în aceeași zi cu cercetarea cazului, pe d-l Procuror Rășcanu, dispunând totodată confiscarea lucrării atât la București cât și în alte localități.

Că în executarea acestui ordin, organele Poliției Capitalei, conform proceselor verbale dresate de Comisarii șefi ; I. Gheorghiu, Al. Borcea și Gh. Pais din Poliția Judiciară a Capitalei, au confiscat dela diferite librării din București 164 exemplare pe cari le-au înaintat D-lui Prim Procuror al Tribunalului Ilfov.

Că d-l Prim Procuror al zisului Tribunal, cu adresa No. 26311 din 23 Martie 1934, a sesizat pe d-l Judecător de Instrucție al acelu Tribunal cab. No. 7, a face cercetări conform art. 45 proc. penală, trimițând totodată și volumele confiscate.

Că d-l Judecător de Instrucție al zisului Cabinet, examinând conținutul romanului incriminat, și găsiind că el conține pagini de trivialități, cari nu pot fi considerate literatură și cari constituie ofense grave aduse moralei publice, cu adresa No. 1463/934 a cerut Direcției Generale a Poliției să ia măsuri pentru confiscarea de la toate librăriile din țară a cărții sus menționată.

Concomitent cu cercetările întreprinse la Parchetul Ilfov, D-l Prim Procuror al tribunalului Timiș Torontal, din oficiu s'a sesizat în ziua de 26 Martie 1934 de răspândirea în public a romanului „Al doilea amant al D-nei Chatterly” și considerând și d-sa că romanul constituie un atentat contra bunelor moravuri, a confiscat împreună cu D-l Judecător de Instrucție al acelu Tribunal Cab. No. 2, un număr de 67 volume, găsite în oraș la diferite librării și a dispus facerea cercetărilor legale ;

Că D-l Judecător de Instrucție al Tribunalului Timiș-Torontal prin ordonanța din 16 Mai 1934 s'a sesizat de cercetarea cauzei în favoarea Cabinetului 7 de Instrucție al Tribunalului Ilfov, căruia i s'a înaintat prin Parchet, actele încheiate împreună cu volumele confiscate.

Că D-l Judecător de Instrucție al Tribunalului Ilfov Cab. Nr. 7, în urma cercetărilor și investigațiilor făcute, constatând că autorul romanului nu este Clifford Moore și că acest nume este fictiv, autorul fiind scriitorul Felix Aderca din București, funcționar al Ministerului Muncii, iar lucrarea a fost editată de Emanoil Ocneanu Directorul Librăriei „Alcalay” din București, care fără să albă firmă comercială înscrisă a creiat editură proprie, tipărind pe contul și deci cu beneficiile și responsabilitatea sa în această editură, romanele „Amantul d-nei Chatterley de Lawrence” în traducere românească și al doilea amant al d-nei Chatterley de „Felix Aderca”, care pentru reclama de librărie și-a luat numele fictiv de Clifford Moore și socotind ca terminate cercetările a trimis lucrările D-lui Prim-Procuror al Tribunalului local pentru a pune concluziuni.

Că d-l Prim Procuror al zisului Tribunal, a restituit dosarul D-lui Judecător împreună cu rechizitorul definitiv cu Nr. 46378 din 29 Mai 1934, prin care cere să se declare că nu este caz de urmărire în contra lor Emanoil Ocneanu și Felix Aderca.

Că d-l Judecător de Instrucție al zisului Cabinet repunând afacereape condică și găsiind că din exa-

minarea lucrării și a împrejurărilor în care a fost scrisă, tipărită și răspândită în public cartea în chestiune, rezultând indicii grave de culpabilitate că au săvârșit delictul prevăzut și pedepsit de art. 262 din codul penal, în neunire cu concluziunile D-lui Prim Procuror a dat ordonanță definitivă cu No. 128 din 31 Iulie 1934 atacată de d-l Prim Procuror, prin opozițiunea de față, prin care ordonanța declară, că există caz de urmărire în contra sus numiților inculpați, pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 262 din codul penal.

Având în vedere că în ce privește obiecțiunea ridicată de către dl. Procuror General, anume că întrucât Ministerul Public, nu a deschis acțiune publică, Judecătorul de Instrucție fiind sesizat numai pentru cercetări conform art. 45 proc. penală și întrucât parte civilă nu este constituită, nu se putea da ordonanța definitivă de urmărire așa cum s'a dat în cauză.

Având în vedere dispozițiunile art. 21, 45, 60, 128 și următorii din proc. pen.

Considerând că potrivit dispozițiunilor art. 21 proc. penală, Procurorul Tribunalului este singur în drept a urmări crimele și delictete comise în circumscripția Tribunalului pe lângă care funcționează ; că Judele Instructor nu are în principiu exercițiul acțiunei publice, ci numai dreptul de a aduna după cererea Procurorului toate indiciile de culpabilitate, menite mai târziu a deveni elemente de convicțiune al instanțelor de fond și a statua asupra punerii sub urmărire și deci el formează primul grad de jurisdicțiune de instrucție.

Considerând că judecătorul de Instrucție ca instanță de instrucțiune este absolut independent de Procuror și de Procurorul General care nu poate exercita decât o privighere asupra lui.

Că Procurorul Tribunalului și Procurorul general, în nici un caz nu poate da ordine Judecătorului de Instrucție asupra modului de a instrui, ci numai a-i supune rechizițiunile lor asupra cărora Judecătorul de Instrucție este indrituit a se pronunța în plină libertate și independență. Că numai Camera de punere sub acuzare, poate anula sau reforma ordonanțele emise de dânsul.

Considerând că prin urmare orice cerere transmisă Judecătorului de Instrucție de către Procurorul Tribunalului, pentru a deschide o informațiune relativă la o crimă sau un delict ce s'a denunțat, constituie prin ea însăși un rechizitor introductiv ; Că Judecătorul Instructor, primind acest rechizitor, este sesizat hic et nunc de acțiunea publică și nu mai poate fi desinvestit până ce nu dă ordonanță sa de urmărire sau de neurmărire.

Considerând că în această privință sunt de acord nu numai principiile pe care este întemeiată acțiunea publică, dar și textele de lege cari organizează puterile Judecătorului de Instrucție.

Că în adevăr art. 45 proc. pen., după ce autoriză pe Procurorul Tribunalului, să ceară dela Judecătorul de Instrucție deschiderea unei informațiuni asupra

unei crime sau unui delict, adaugă, că aceasta din urmă va proceda conform capitolului relativ la Judecătorul de Instrucție, ori legea în acest capitol după ce vorbește de interogator, expertiză, ascultare de martori și alte investigațiuni, impune Judecătorului de Instrucție să dea o ordonanță de urmărire sau de neurmărire, după împrejurări;

Considerând că în speța Judecătorul de Instrucție al Tribunalului Ilfov Cab. Nr. 7, fiind sesizat de Primul Procuror al aceluiaș Tribunal, prin adresa cu Nr. 26311 din 23 Martie 1934 de a proceda la cercetări conform art. 45 proc. penală, relativ la infracțiunea săvârșită de inculpat, ipso facto Judele Instructor a fost investit în acțiunea publică și el procedând la cercetări, nu mai putea fi desinvestit de acțiunea publică decât prin darea ordonanței definitive așa cum a și făcut în speța.

Având în vedere că din examinarea actelor și lucrărilor urmate în cauză la Cabinetul 7 de Instrucție al Trib. Ilfov, cum și din examinarea volumelor în chestiune, anexate la dosar, se constată că subiectul romanului „Al doilea amant al d-nei Chatterley“ este descrierea în continuare a vieții unor personaje dintr'un alt roman „Amantul d-nei Chatterley“ de Lawrence, roman de senzație și de mare scandal, criticat aspru și în literatura engleză.

Considerând că însuși faptul că inculpatul Felix Aderca, și-a ales ca subiect și titlul „Viața Pătimașă a d-nei Chatterley, continuând viața destrăbălată a acesteia, invederează, că el nu a căutat să facă o lucrare literară, ci o lucrare de speculă în vederea împărțirii de foloase materiale pentru el și pentru editorul lucrării, fapt ce reese și mai evident din împrejurarea că a împrumutat ca nume de autor pe acela inexistent de „Clifford Moore“.

Considerând că în lucrarea sa care abundă de trivialități, — după cum se constată din pasagiile trecute în cuprinsul ordonanței definitive de urmărire, paginile 6, 7, 8 și 9, — autorul inculpat a întrebunțat expresii dure și pornografice, căutând prin aceasta să speculeze simțuri vulgare și să urmărească ca lucrarea sa, să fie și mai citită într'o epocă în care gustul pentru trivial și pornografie este destul de desvoltat.

Considerând că în afară de aceste expresii menționate în zisa ordonanță, tot restul cărței abundă în asemenea fel de expresii.

Considerând că această carte nu se poate denumi o lucrare literară întrucât abundența trivialităților întrebunțate de autor, lovesc și ultragiază morala publică existentă azi la baza societății.

Că astfel fiind, faptul pus în sarcina acestui inculpat, se încadrează în dispozițiunile art. 262 din codul penal, așa că bine Judecătorul de Instrucție a făcut prin ordonanța s'a definitiv aplicatiunea acestui text de lege.

Considerând că în ce privește inculpatul Emanoil Ocneanu, se constată că acesta deși conștient de mulțimea expresiunilor triviale ale lucrării și caracterul ei ofensator al moralei publice, a editat totuși această lucrare și a pus-o în vânzare, obținând prin surprindere aprobarea cenzurei militare.

Considerând că deși numitul nu avea firmă înscrisă la Tribunal pe numele său totuși a înființat o editură în care nu a tipărit decât: I). Amantul d-nei Chatterley de Lawrence; II) Al doilea amant al d-nei Chatterley de „Clifford Moore“, adică de Felix Aderca, prin urmare numai lucrări cu caracter vădit ultragiat al moralei publice și aceasta în scopul evident de a trage cât mai multe foloase de ordin material

din specularea simțurilor vulgare ale publicului cititor, fapte ce denotă și din partea acestuia cinismul și disprețul pentru morala publică, fapt ce se încadrează deasemenea în prevederile art. 262 din codul penal.

Că așa dar față cu cele arătate mai sus, Camera în majoritate găsiind că opozițiunea D-lui Prim Procuror al Tribunalului Ilfov nu este întemeiată, cată a o respinge ca atare.

Pentru aceste motive, în unire în parte cu concluziunile orale ale D lui Procuror General *Tulliu Dautte*, în majortate respinge.

Semnați: *N. Jac. Constantinescu, St. Stoenuescu.*

OPINIUNE

Subsemnatul S. Rădulescu, membru al Camerei de punere sub acuzare:

Având în vedere că d-l Procuror General, prin concluziunile sale orale, a ridicat obiecțiunea că în speța, întrucât Ministerul Public nu a deschis acțiune publică, Judecătorul de instrucție fiind sesizat numai pentru cercetări, conform art. 45 proc. pen. și parte civilă nefiind constituită, nu se putea da ordonanță definitivă de urmărire.

Considerând că în sistemul procedurii noastre penale, partea vătămată poate pune în mișcare acțiunea publică, a cărei exercitare este încredințată în mod exclusiv Ministerului Public.

Că Judecătorul de Instrucție nu are exercițiul acestei acțiuni, ci numai dreptul de a aduna după cererea Procurorului toate indiciile de culpabilitate și de a statua asupra punerii sub urmărire cerută de Procuror prin rechizitorul său, afară bineînțeles de cazurile anume exceptate de legiuitor, — precum flagrant delict sau plângere adresată deadreptul de partea civilă legalmente constituită—excepțiuni cari tocmai confirmă regula că exercițiul acțiunii publice aparține Parchetului.

Considerând că atunci când Procurorul sesizează pe Judecătorul de Instrucție conform art. 45 proc. penală pentru a face cercetări, prin aceasta nu poate fi considerat că a în țeles să exercite acțiunea publică, deoarece în asemenea caz, el s'a adresat Judecătorului de Instrucție ca ofițer de poliție judiciară, iar nu ca organ de instrucțiune și astfel urmărirea nefiind pornită, Judecătorul de Instrucție nu-și poate încheia însărcinarea dată lui de Procuror, pe baza art. 45 proc. penală, printr'o ordonanță definitivă de urmărire.

Că din faptul că în partea finală a art. 45, se spune că Judecătorul de Instrucție însărcinat de Procuror în virtutea acestui text pentru a face cerceteri, se va conforma celor arătate în capitolul „despre judecătorii de instrucție“, nu se poate impune o interpretare contrară, în sensul că acțiunea publică a fost pusă în mișcare, deoarece capitolul II la care trimete art. 45, se referă numai la primirea plângerilor, la ascultarea martorilor și la percheziții, iar nu și la emiterea mandatelor de arestare, și darea ordonanței după conplectarea procedurii, cuprinse în capitolele VI și VIII, la cari textul art. 45 se oprește, fără să mai facă vre'o trimitere.

Că așa fiind, sunt de părere că în speța de față, întrucât Ministerul Public a clasat afacerea și parte civilă nu este constituită, acțiunea publică nefiind astfel pusă în mișcare, Judecătorul de Instrucție care fusese sesizat numai pentru facerea cercetărilor conform cu art. 45 proc. penală, nu putea ca prin ordonanța definitivă să dispună trimiterea în judecată a învinuiților.

Semnat, *S. Rădulescu*